

Hãy quên quá khứ...

Hãy xoá bỏ hận thù...

Hướng về tương lai...

Tôi đã đọc câu này ra rất nhiều lần - cả trăm lần - để chắc mình không hiểu lầm!

***

Hãy quên quá khứ...

Tại hải ngoại, CSVN không ngừng kêu gọi người Việt hãy quên quá khứ để hướng về tương lai. Trong Tâm Sinh Lý học, quên quá khứ là chuyện không thể làm được. Cái gì đã đi vào bộ não thì sẽ ở đó cho đến khi con người lìa đời? Một đôi khi chấn thương sợ hãi hay tinh thần có thể làm gián đoạn dẫn truyền của hệ thống thần kinh. Nhưng khi hồi phục thì người ta vẫn nhớ lại.... Ngày nay, với tất cả thành tựu của con người trong mọi lãnh vực, văn minh trong cả khía cạnh vật chất lẫn tinh thần là nhờ quá khứ đấu tranh cả mấy ngàn năm – không chỉ qua những thành công mà chính là nhờ những thất bại. Thế thì tại sao phải quên quá khứ?

Nhưng “hãy” quên cái quá khứ nào? Có phải người cộng sản muốn nói đến cái quá khứ tù đầy trong những trại học tập không biết ngày mai, bị sỉ nhục mỗi ngày mà vẫn phải cảm ơn “cách mạng” đã khoan hồng? Có phải người cộng sản muốn nói đến cái quá khứ của gia đình bị hãm dọa đẩy lên vùng kinh tế mới để nhà cửa còn lại cho cách mạng tịch thu và khi trở về phải ngủ dưới hầm cầu, trên vỉa hè của chính nhà của mình? Quá khứ hãi hùng hề bị chụp mũ là tư sản thì đời kẻ như tiêu tùng, thân bại danh liệt, tài sản tịch thu, thân tù đầy? Quá khứ hãi hùng trên biển cả, khiếp đảm trong bìa rừng Thái, Lào mà mỗi gia đình người Việt ngày nay ở hải ngoại đều có 1 câu chuyện như là một phần đời... xa hơn nữa, có phải người cộng sản muốn nói đến cái quá khứ của cuộc cách mạng địa chủ năm 1954 đã hành quyết hàng chục ngàn người hay là cuộc chôn sống tập thể cả 5 ngàn người vào Tết Mậu Thân tại Huế năm 1968? Ngược lại, có những quá khứ không nên quên bao giờ chẳng hạn như cuộc cách mạng mùa Thu, Đại Thắng Mùa Xuân, những hy sinh vô bờ bến của Hồng Quân Liên Sô và Trung Quốc...?

Mỗi lần nghĩ về lịch sử oai hùng của dân tộc và những hy sinh của tiền nhân trong công cuộc dựng nước và giữ nước là tôi thấy hãnh diện và sung sướng. Không phải quá khứ nào cũng huy hoàng – và không có lý do gì tôi chỉ nên nhớ những huy hoàng ấy và bỏ qua những sai lầm như một trốn chạy. Còn như để quên quá khứ như một người mất trí thì hướng về tương lai để làm gì?

Ngay tại Việt Nam ngày nay, nhiều người đã muốn quên quá khứ như mượn rượu để giải sầu. Có người còn muốn quên cả hiện tại. Phải chăng đây cũng là phản ánh của hiện tượng hút sách, ăn nhậu, chơi ngông? Thêm vào đó chính quyền còn giúp cho đại đa số dân chúng một cuộc sống phải vật lộn với miếng cơm manh áo hàng ngày một – và một hệ thống giáo dục tẩy não để họ không có thời giờ nhớ về quá khứ hay phương tiện để tra cứu?

***

Hãy xóa bỏ hận thù...

Có lẽ người nói câu hãy quên quá khứ để hướng về tương lai muốn nói là hãy xóa bỏ hận thù để hướng về tương lai? Vì quá khứ là một “hiện thực” khách quan nên không thể quên được. Nhưng hận thù là sản phẩm của tâm tư con người nên con người có thể khắc phục được. Hận thù đưa đến trả thù sẽ làm cuộc sống máu me dơ bẩn. Hận thù làm tâm linh ta khốn khổ, cuộc sống mất đi cái hồn nhiên vô giá và hương thượng... và ngay cả sau khi trả được mối thù, cái bàn tay nhuốm máu ấy vẫn không bao giờ rửa sạch....

Nhưng chính người cộng sản Việt Nam đã lấy hận thù để làm cách mạng. Có cái lòng hận thù nào để giáo dục cho con cháu như thế này: hôm qua dân quân ta bắn rơi 2 máy bay của Mỹ Ngụy. Hôm nay dân quân ta lại bắn rơi thêm 3 chiếc nữa. Vậy tổng cộng ta đã bắn rơi bao nhiêu chiếc cả thảy? Họ đã lấy hận thù để tiêu diệt tất cả các đảng phái không cùng chính kiến với họ. Sau khi toàn thắng ở miền Nam, thay vì dùng cái cơ hội bằng vàng này để nêu cao chính nghĩa dân tộc và hoà giải quốc gia, họ nhìn ở đâu cũng thấy toàn kẻ thù. Cái tâm lý bệnh hoạn và sợ hãi củng cố chế độ đã làm họ phải quyết định bết môn tòa cảng trong cả 10 năm đầu. Hậu quả thì như ai cũng biết, nước Việt Nam đã trở thành 1 trong 10 nước nghèo đói nhất của thế giới. Đánh động được lương tâm của con người qua những viện trợ nhân đạo, chính họ cũng phải nói lòng nền kinh tế chỉ huy thiếu hiện thực, như đã từng được chứng minh qua các cuộc cách mạng ở Liên Xô và Trung Quốc. Nhưng khi tình hình đã được khả quan hơn nhờ những trao đổi với bên ngoài, họ trở lại nhìn thấy thêm kẻ nội thù, từ chính người dân của họ, những đồng chí mà cách đây không lâu đã hy sinh cuộc đời cho sự nghiệp “giải phóng” dân tộc do họ chủ xướng. Ngoài những lực lượng thù nghịch, họ đã đặt để thêm những kẻ thù trong những “diễn tiến hoà bình” - nỗi lo sợ và lời buộc tội đã mâu thuẫn với chính danh xưng của những biến chuyển mà nghe ra rất khách quan trong phát triển tự nhiên của con người. Họ khuyên người ta hãy quên quá khứ, xóa bỏ hận thù nhưng chính họ thì không bao giờ, vì hận thù vốn là sức sống, là linh hồn, là nền tảng của sự an toàn trong tư tưởng và lý luận của những người cộng sản Việt Nam khi đi làm cách mạng!

Nhưng có những hận thù nào ta không nên quên chẳng? Cho dù cả ngàn năm sau? Như hận thù của 2 bà Trưng Trắc Trưng Nhị trước cảnh nước mất nhà tan mà rồi cuối cùng vẫn phải nhảy xuống sông tự vẫn? Trong đấu tranh cho Chủ Nghĩa Xã Hội, người vô sản có nên quên mối thù không đội trời chung với bọn tư bản bóc lột? Không hận thù thì làm

gì có cách mạng? Những ai còn phân vân với tính chuyên chính vô sản này thì cứ tìm đến ông Tô Huy Rứa để nghe lời giải thích.... Hay là chỉ có người cộng sản mới được quyền hận thù?

Mới đây thôi, trong bài diễn văn đọc trước Quốc Hội Hoa Kỳ, bà Thủ Tướng nước Đức đã nói gì? Cần nhắc lại, bà Merkel đã sống và lớn lên trong xã hội cộng sản Đông Đức mà vẫn trở thành Thủ Tướng của nước Đức thống nhất là một bằng chứng của sự xóa bỏ hận thù: “Nhưng đừng có ai nhầm lẫn: Khoan dung không có nghĩa là thế nào cũng được. Không khoan dung với những ai không tôn trọng và chà đạp các quyền vô giá của con người”.

Xóa bỏ hận thù không có nghĩa là đồng lõa với tội ác. Không chịu nhìn thẳng vào cái gì đã gây ra hận thù nhưng chỉ biết kêu gọi xoá bỏ, cũng như họ kêu gọi đoàn kết nhưng không chỉ cho thấy cái gì đã gây ra chia rẽ là một sự lường gạt ấu trĩ và rẻ tiền!

****

Hướng về tương lai...

Có ai trong chúng ta sống mà không để hướng về tương lai? Ngay cả trong tu dưỡng cá nhân cũng để cho một sự ra đi thanh thản khi từ giã cuộc đời. Tất cả người Việt chân chính đều mong muốn thấy được một nước Việt Nam giàu mạnh, công bằng và nhân bản. Nhưng một lần nữa chúng ta đang nói về một tương lai nào? Một sự thành công của chủ nghĩa xã hội tại Việt Nam và trên toàn thế giới? Quên quá khứ để hướng về tương lai trong diễn dịch của nhà cầm quyền CSVN là quên hết (như người mất trí?) và chấp nhận trở về làm việc cho họ. “Bằng lòng đi em về với quê hương”. Những người cộng sản Việt Nam đã nói rõ ràng rồi: yêu nước là yêu chủ nghĩa xã hội. Danh từ “đoàn kết” có nghĩa là từ bỏ vị trí chống đối hoặc không đồng chính kiến để trở về dưới sự lãnh đạo của họ. Không có hòa hợp hòa giải gì cả. Hãy thành thật với nhau như chút liêm sỉ còn lại mà chúng ta đều hiểu: không ai có tư cách mặc cả với chế độ CS hiện nay cả!

Tôi không tin là cho đến bây giờ những người gọi là Việt Kiều Yêu Nước vẫn chưa biết mình đang nói cái gì? Xin các Việt Kiều Yêu Nước đừng lừa dối thế hệ trẻ ngày nay vì họ không có cơ hội để kiểm chứng. Xin đừng tiếp tục làm đơ bản những ý tưởng cao đẹp của lòng nhân đạo, tình quê hương là những giá trị cao quý của dân tộc. Nhắm mắt lại như con đà điểu chui đầu vào cát? Những người tự gọi là Việt Kiều yêu nước đi về Việt Nam xây vài lớp học, đào vài cái giếng rồi giáo dục những người Việt khác cũng nên yêu nước như mình.... Chính người viết bài này cũng đã và đang gởi tiền về Việt Nam để giúp đỡ bạn bè thân nhân khốn khổ của mình... nhưng yêu nước và “chỉ là” lòng nhân đạo khác nhau rất nhiều! Hãy nhìn cho rõ cái nguyên nhân chính đã đưa đến tình trạng hiện nay. Đó là hậu quả của một chế độ chính trị lỗi thời đang ngự trị trên cái quê hương khốn khổ này. Con đường đi đã sai lầm rồi thì càng đi càng xa cái đích dù đi bằng cách nào đi nữa. Trong mặt tiêu cực, càng đi càng lãng phí, càng phá hoại như chúng ta đã nhìn thấy

xã hội hiện nay. Dù có bao nhiêu nghị quyết, bao nhiêu “rà sát” cũng chỉ là “mị dân” mà thôi.

Chính cái chế độ chính trị này trong hơn 30 năm qua đã đưa đất nước thụt lùi, cụ thể là so với các nước khác trong vùng. Trong lãnh vực xã hội, chính cái chế độ chính trị này đã tạo ra 1 giai cấp thống trị mà giờ đây chẳng khác gì một loại băng đảng, bao che cho nhau và sống trên mồ hôi nước mắt của tuyệt đại đa số người dân còn lại. Cái hậu quả của chế độ chính trị này đã và đang thấy tại các quốc gia đi theo cùng một chế độ chính trị. Tại Việt Nam, để bảo tồn quyền lực, băng đảng này đối với các thế lực cường quốc thì lạy dạ run sợ nhưng đối với chính người dân khốn khổ của mình thì thẳng tay đàn áp. Người cộng sản nói rất rõ: chế độ nào cũng là chế độ độc tài của giai cấp thống trị. Trong chế độ XHCN, đó là giai cấp vô sản. Cho nên chế độ XHCN là chế độ độc tài của giai cấp vô sản. Người cộng sản cười thảm khi những kẻ theo đuôi họ cứ râng giải thích tính dân chủ tư sản của chế độ cộng sản.

Nhưng thực tế chúng ta thấy gì? Chế độ của họ ngày nay quả là chế độ độc tài của 1 giai cấp lãnh đạo, nhưng không phải vô sản mà là 1 loại siêu tư sản, được bảo vệ một cách công khai bởi hệ thống chính trị và chính quyền. Điều này không chỉ thấy ở Việt Nam mà trong hiện thực của tất cả các nước cộng sản ngày nay. Trong kinh tế, nhờ vào quyền lực sẵn có, họ hội tụ tài sản của cả quốc gia vào trong tay tập đoàn lãnh đạo của họ. Cho nên nhóm bè đảng lãnh đạo của bọn họ rất giàu trong khi quốc gia thì vẫn èo ọt và tuyệt đại đa số người dân thì vẫn nghèo đói. Trong chính trị, băng đảng của họ có quyền lực không khác mấy thời của những lãnh chúa.... Cái chế độ như cha truyền con nối là những ngạo mạn, thách thức đối với lương tri của con người. Nếu họ vẫn còn đó – và có lẽ phải còn chờ lâu nữa cho đến khi trình độ dân trí của dân ta đủ mạnh để chiến thắng những khó khăn và sợ hãi của cuộc sống – thì xã hội sẽ tiếp tục như vậy. Đó là cái tương lai mà Người Việt Yêu Nước muốn hướng về? Còn nếu không, hãy quên bất cứ quá khứ nào cũng được để hướng về 1 tương lai vô định thì nếu người nói không mù quáng là có ý xem thường khả năng phán đoán của người nghe rồi. Một số người Việt khác quả quyết họ vẫn yêu quê hương bằng một con đường hợp tác khác, như con đường của một Tôn Thọ Tường thì tôi chỉ còn biết tặng họ lại hai câu thơ của cụ Phan văn Trị:

*Anh hỡi Tôn Quyền anh có biết?
Trai ngay thờ chúa gái thờ chồng...*

Vào lứa tuổi của tôi có bạn đã chết, đang bị đày đọa trên chính quê hương của mình, đã vùi thân trong Thái Bình Dương bao la, trong những bìa rừng âm u ở Thái, Lào hay đang lạc lõng trên những mảnh đất xa lạ nào đó ở Châu Phi, ở Trung Đông... so với họ tôi may mắn hơn nhiều. Hơn 30 năm đã qua. Vì nhiều lý do: an ninh bản thân và gia đình, an toàn khi có dịp về thăm quê nhà, miếng cơm Tây, manh áo gấm khiến tôi đã vô tình im lặng và tránh né. Giờ đây tóc đã hai màu, còn chút tình mà vẫn không dám nói thì đợi đến bao giờ? Riêng đối với các chiến sĩ VNCH trong đó có hàng cha anh chú bác của tôi, những người đã chết cho cho một chính nghĩa đã bị chối bỏ và chưa bao giờ được nhìn nhận, họ sẽ được những người CSVN viết lại trong lịch sử như những tội đồ.... Tôi có

thể nào quên họ, quên cái quá khứ có sự hy sinh vô bờ và cô đơn của họ? Trong tự do của hôm nay tôi vẫn nên tiếp tục “hy sinh”, không nên nói lên những khát vọng của những người bạn, của đại đa số đồng bào kém may mắn hơn tôi để giữ an toàn và phần vinh cho thiểu số còn lại chấp nhận đời đời? Tôi không có tư cách để khuyên mọi người nên nói như tôi nói. Nhưng tôi sẽ cảm thấy hổ thẹn khi khuyên họ không nên làm như thế bởi vì với tôi, viết là để công bằng trả lại cho đời chút ân tình mà tôi đã nhận, dù chỉ là ngọn lửa của một que diêm, như một người bạn của chúng tôi có nói, sẽ không đủ sức để sưởi ấm cho cả một mùa đông băng giá này!

Trang Hien Vo

10174 Royal Ann Ave.

San Diego, California. 92126 USA

Ph: (858) 735-2952 (cell)